

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5823/2024
05.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кораћевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Савић, адвокат из ... и ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Немања Рубеж, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2700/23 од 04.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених ВВ и ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2700/23 од 04.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужених ВВ и ГГ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2700/23 од 04.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 7251/22 од 26.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени ББ, ВВ и ГГ да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате и то: за претрпљене физичке болове износ од 220.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 180.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од 440.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због наружености износ од 120.000,00 динара све са законском затезном каматом од 26.04.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене износе из става првог изреке за период од 11.01.2019. године до 26.04.2023. године. Ставом трећим изреке, за веће тужбено тражење захтев је одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 295.550,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2700/23 од 04.10.2023. године, , ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужених и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде тужени ВВ и ГГ су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права и предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП због потребе уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених као о изузетно дозвољеној (члан 404. став 1. ЗПП). Наиме, нижестепени судови су обавезали тужене да солидарно исплате накнаду нематеријалне штете на основу одредаба чланова 154., 158. и 206. ЗОО и члана 13.ЗПП, која је проузрокована кривичним делом учествовања у тучи из члана 123. Кривичног законика, које су извршили ББ, ВВ и ГГ (тужени). Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са судском праксом израженом у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Не постоји потреба за новим тумачењем одредбе члана 206. ЗОО, јер су тужени проузроковали штету тужиоцу заједно, па се ради о више лица одговорних за штету која су заједно учествовала у тучи и сви учесници одговарају солидарно, на основу наведених одредби. Нижестепени судови су оценили да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете због претрпљених физичких болова, претрпљеног страха, за претрпљене душевне болове због због умањења опште животне активности и због наружености, применом члана 200. ЗОО и оценом свих околности од значаја за доношење одлуке о висини накнаде нематеријалне штете, водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи ова накнада. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничноправну ситуацију и решавање спорног односа странака, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Посебном ревизијом не може побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Тужени нису доставили одлуке судова којима би поткрепили своје тврдње о неуједначеној судској пракси у тумачењу и примени материјалног права у погледу висине досуђене накнаде нематеријалне штете. Из наведеног разлога, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 11.01.2019. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 960.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужених недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић